

El Zoco Barcelona Market aterra a l'Eixample

L'Hotel Alexandra de Barcelona, al carrer Mallorca amb Rambla Catalunya, acull fins demà, de dotze del migdia a vuit del vespre, l'edició de tardor del Zoco Barcelona Market, un mercat que aplega diverses firmes emergents i veteranes del món de la moda, la bijuteria i els complements.

Conclou el II Fòrum de Dona i Menopausa

Barcelona acomiada avui, Dia Mundial de la Menopausa, el II Fòrum Dona i Menopausa, que se celebrava al Fòrum des de dijous. Durant aquests dies, experts dels camps de la salut i la bellesa s'han reunit per impartir tallers i fer conferències de caràcter positiu sobre aquesta etapa en la vida de les dones.

a teràpia

rar per desencallar bloquejos, pors, traumes inconscients o accions devastadores comeses per fidelitat.

És molt interessant i significatiu que, després d'un llarg període agressiu amb les altres cultures, la ment moderna reconegui la funcionalitat d'unes pràctiques que havia atacat per supersticioses, ineficients i primitives. Així, reconèixer-ne la viabilitat va més enllà d'un benefici immediat, ja que ajuda a tancar les ferides d'aquesta actitud prepotent. Les visions indígenes que van entendre el rol actiu dels avantpassats en la vida d'una persona o d'un poble, es veuen ara reconfortades per un augment en les mateixes societats imperials que abans van reprimir amb duresa aquestes pràctiques. Això no va passar, per exemple, quan l'expansió lenta i gradual del budisme i l'islam per l'Àsia i l'Àfrica es va solidificar amb aquestes pràctiques autòctones per reforçar-les des d'una altra òptica. Per això, i amb tots els matisos que es vulguin, les societats budistes i musulmanes asiàtiques i africanes van mantenir el seu culte als avantpassats com a eines guaridores i van resistir a l'impacte colonial que no reconeixia els vincles genealògics.

Seguint la lògica de la psicogenealogia actual, quan el fill d'un perpetrador assumeix el crim que va cometre el seu pare, ha de diferenciar entre la culpa (que ha d'abandonar) i el deure cap a la víctima (que ha d'assumir) i, d'aquesta manera, pot trencar amb el llegat traumàtic. Al seu torn, també ajuda a guarir el pare i la víctima del pare. En l'àmbit social també passa el mateix: una societat que hereta un crim no n'ha de carregar la culpa, però sí que s'ha de responsabilitzar del mal. Això s'està treballant especialment a Alemanya amb relació al nazisme, però es pot exportar a qualsevol societat que ha viscut episodis de violència.

Sense anar més lluny, la construcció essencialista d'Espanya necessita amb urgència aquest treball guaridor per no continuar reproduint els mateixos esquemes d'exclusió i violència. Els casos extrems, com afirma l'antropòloga Christiane Stalaert, serveixen per reconèixer aspectes que després trobem en casos més difícils de detectar. En aquest sentit, Stalaert estudia la relació entre nazisme i Inquisició espanyola i com ha repercutit en les seves víctimes, que acostumen a seguir els mateixos mecanismes d'exclusió i repressió (com ens mostren

el sionisme i l'islamisme neuròtic). Una néta d'avis nazis li va preguntar a l'alemany Bert Hellinger (figura clau de les constel·lacions familiars) què passa quan et sents avergonyit dels teus avantpassats i ell li va respondre: "Qui s'avergonyeix intenta escapar del destí comú, i això és impossible. Aquest sentiment de culpa prové d'una postura arrogant, similar a la que tenien els nazis en relació als jueus i altres perseguits. Per tant, aquesta vergonya et vincula amb els autors del crim, no amb les víctimes. Amb aquestes ens uneix el dol i el respecte. No podem simplement situar-nos per sobre

dels autors dels crims i suposar que som millors. A un nivell profund hem de reconèixer que estem vinculats a ells i que quan morim ja no hi ha diferències".

Més enllà d'ideologies i expectatives racionals, el recurs als avantpassats com a teràpia engloba problemes personals i socials, quotidians i transnacionals amb una eficàcia complexa i no sempre òbvia que ha funcionat al llarg dels segles i de les geografies. Tant de bo a la ment moderna li serveixi per reequilibrar alguns dels grans desajustos comesos en nom seu. —

L'anhel de pau després d'un avortament

Opinió

HELENA BROQUETAS NAVALPOTRO
DOULA I TERAPEUTA

L'experiència de la pèrdua d'un fill que estava en gestació, tant si ha sigut voluntària com si no, pot deixar una ferida profunda en la mare, i també en la resta de la família. L'impacte d'una pèrdua gestacional està encara poc validat socialment, i sovint la ferida es tanca en fals perquè es nega o per l'imperatiu de girar full i haver de tirar endavant.

Però avui sabem que després d'un avortament s'acumulen emocions i sentiments que sovint només s'expressen a través del dolor del cos, de vegades durant anys. Acceptar la ferida és el primer pas per arribar a guarir-la. El segon és comprendre el procés del dol, i donar-se el permís per anar-lo recorrent, fins a l'acceptació plena d'aquesta pèrdua.

Reprimir-se "Després d'un avortament espontani s'acumulen emocions que sovint només s'expressen a través del dolor del cos"

Això passa per respectar el propi ritme, sentir el que se sent i posar-hi paraules. Passa per decidir finalment alliberar-se, per triar la pau que permetrà continuar amb la vida. La pau que no és ni l'oblit ni la ferida sempre oberta, dues cares d'una mateixa negació.

En un avortament espontani, els pares poden sentir una enorme impotència. És important, llavors, que es puguin acomiadar del fill, des del reconeixement d'aquest ésser real i estimat que, contra l'expectativa natural de la vida, marxa abans d'hora. Quan són els pares els que prenen la decisió d'avortar, és tan necessari per a ells com per al fill que no naixerà que es tracti d'una decisió lliure de culpa i de judicis, presa amb plena consciència i responsabilitat.

Poder mantenir un diàleg sincer amb aquest fill que no ha nascut, reconèixer-lo com a tal i donar-li un lloc a la família és una de les experiències més guaridores que poden fer una mare i un pare, que, partint d'un dolor immens, poden finalment integrar aquesta pèrdua des de l'agraïment i des de l'amor.